

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 1308/17
17.06.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Пајовић, председника већа, Весне Иконић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Немањом Вујовићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Младен Никић, адвокат из Ваљева, Ул. др Пантића 89 поднетој против туженог Градске управе за локални развој, привреду, урбанизам и комуналне послове, Одељења за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине, Одсек за грађевинарство и заштиту животне средине, Ваљево, ради поништаја решења Број: 501-183/16-07 од 26.12.2016. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. д.о.о. ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Оливера Маричић, адвокат из Ваљева, Ул. Карађорђева 117-121, у предмету сагласности на студију о процени утицаја на животну средину, након усмене јавне расправе одржане дана 16.06.2022.године, у нејавној седници већа одржаној дана 17.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се ОДБИЈА

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А. из ..., Ул. ... бр. ..., да заинтересованом лицу Б.Б. д.о.о. ..., ... бр. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде

Образложење

Оспореним решењем даје се сагласност на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта: Изградња производног објекта – фабрике бетона на кат. парцели 8833/14 КО Ваљево, коју је израдио „В.В.” д.о.о. ... (тачка I диспозитива). Овим решењем потврђује се да је напред наведена Студија урађена у свему према утврђеним нормативима који су прописани Законом о процени утицаја на животну средину („Службени гласник РС”, бр. 135/04 и 36/09) и Правилником о садржини студије о процени утицаја на животну средину („Службени гласник РС”, бр. 69/05) (тачка II). Носилац пројекта је обавезан да у свему испоштује мере које су предвиђене поглављем 7 предметне студије: Опис мера предвиђених у циљу спречавања, смањења и где је то могуће отклањања сваког штетног утицаја на животну средину (тачка III). Носилац пројекта је дужан да обезбеди програм праћења утицаја на животну средину –

мониторинг, предвиђен поглављем 8 предметне Студије (тачка IV). Саставни део овог решења је Студија о процени утицаја на животну средину пројекта: Изградња производног објекта – фабрике бетона, на кат. Парцели ... КО Ваљево, коју је израдио „В.В.” д.о.о. ... (тачка V). О трошковима поступка овај орган је донео посебан закључак (тачка VI).

Тужилац је у тужби поднетој преко пуномоћника дана 27.01.2017. године, оспорио решење туженог због битне повреде одредаба управног поступка из члана 199. став 2. ЗУП, с обзиром да решење не садржи разлоге о одлучним чињеницама. Сматра да је орган управе морао да изнесе јасне разлоге о томе да ли предметна фабрика поседује потребне саобраћајнице за пролаз теретних возила које превазилазе одређено осовинско оптерећење, указујући да се ради у конкретном случају о тзв. ванредном превозу, јер се ради о камионима који превозе терете који превазилазе осовинско оптерећење које је дозвољено за Колубарску улицу у Ваљеву, те да у побијаном решењу нема ниједног разлога о овој одлучној чињеници, па се ради о недостатку које решење чини неправилним и незаконитим. Такође указује да се у непосредној близини будуће фабрике бетона налази већи број породичних стамбених зграда, а да није достављен од подносиоца захтева ниједан доказ о изградњи тзв. зеленог појаса који би морао да буде заштита од прашине и буке. Такође, да решење не садржи било какве разлоге о томе да се ради о чињеници да камиони који преносе терет који је већи од дозвољеног за конкретну саобраћајницу при чему се мисли на Колубарску улицу, нужно изазивају вибрације које ће довести до оштећења на стамбеним зградама како тужиоца тако и осталих грађана који станују у непосредној близини будуће фабрике. Истовремено, указује и да нису решени имовинско-правни односи у конкретном случају, јер катастарска парцела која представља Колубарску улицу није у целини експроприсана, и још увек се у листу непокретности води као сусвојина тужиоца и осталих лица која је навео. Даље наводи да се из копије плана која се прилаже уз тужбу види да се ради о делу града где се налази већи број стамбених објеката, па свака вибрација нужно доводи до оштећења истих, а и сама улица трпи велика оштећења с обзиром да није пројектована за овакву врсту саобраћаја. Наводи да се тужилац се у више наврата обраћао надлежној саобраћајној инспекцији са захтевом да се постави одговарајући саобраћајни знак о дозвољеном осовинском оптерећењу, како би спречио настанак штете на својим непокретностима, али је захтев игнорисан, при чему у образложењу нема ниједног разлога на основу кога би се могао извести закључак да је улица пројектована тако да може да издржи ванредни превоз уз напомену да је та улица пројектована за потребе грађана који у њој живе. Сматра да би се оваквим превозом и обављањем делатности изградње Фабрике бетона угрозила и постојећа фекална канализација. Истиче да је нејасно како је подносилац захтева обезбедио заштиту од буке, а издавањем предметне сагласности орган није навео да ли је претходно утврдио да ли је све активности из решења од 12.07.2016. године предузео, а ради се о обавезама од којих зависи и одлука да се може дати сагласност за изградњу Фабрике бетона, при чему указује да ниједна обавеза из наведеног решења није извршена. Истиче да је више пута указивао надлежним органима да је на наведени начин угрожена животна средина. Указујући да се будућа фабрика налази на свега 500 метара ваздушне линије од центра града, наводи да је јасно да емисија прашине и буке представљају основни проблем по животну средину, те указује и да је подносилац захтева лажно приказао и податке о капацитету Фабрике бетона, што је било од одлучног значаја да се дозволи изградња исте на предметном подручју јер је навео да се

ради о капацитету од 30 тона, при чему није прецизирао колико износи капацитет да ли 40 м³ или 60 м³, указујући да када се узме у обзир чињеница да мешање у мешалици траје 90 секунди да се онда за сат времена може произвести 60 м³ бетона, па капацитет износи од 88 – 132 тоне за 1 сат. Из наведених разлога је предложио да суд тужбу уважи и поништи решење туженог.

Тужени је у одговору на тужбу који је примљен 10.04.2017. године, остао у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу са предлогом да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је одговору на тужбу који је примљен у Управном суду дана 29.06.2021. године, навео да су тужбени наводи неосновани а решење туженог засновано на одредбама Закона о процени утицаја на животну средину. Цитирајући одредбе члана 24. тог закона наводи да је предмет овог спора давање сагласности на Студију о процени утицаја, а да је контрола поштовања датих услова у надлежности инспектора за заштиту животне средине. Из оспореног решења произлази да је подносиоцу захтева наложено да поштује мере које су предвиђене поглављем 7 и 8 предметне Студије, а да је Техничка комисија анализирала садржај Студије, дала налог за њену допуну прибављањем акта о водним условима, а што је подносилац и учинио и након анализе садржаја допуњене Студије, техничка комисија донела одлуку да се предложи надлежном органу давање сагласности на Студију, тако да је првостепени орган у свему поступио по одредбама наведеног закона и дао сагласност на Студију на основу предлога Техничке комисије. У вези са тужбеним наводима око имовинских односа наводи да су ти наводи неосновани, јер нису предмет оцене туженог у поступку доношења одлуке о давању сагласности на Студију, а потом да је овде заинтересовано лице са тужиоцем, као и са Г.Г. и Д.Д. закључио и пред судом оверио и Уговор о установљењу службености пута преко кат. Парцеле ... КО Ваљево, у корист својих кат. Парцела ... и ... КО Ваљево, као повласних парцела и то као право пролаза колима и грађевинском механизацијом преко послужне парцеле целом њеном ширином са правом власника повласних парцела да постави потребну инфраструктуру преко послужне парцеле, изврши њено насипање, асфалтирање и да изведе и друге радове у циљу уподобљавања пута потребама власника повласних парцела, а заинтересовано лице са јавног пута- ул. Колубарске приступа или у послужну кат. Парцелу ... КО Ваљево до своје кат.парцеле ... КО Ваљево, или са јавног пута у своју наведену кат. парцелу. Посебно указује и да је од стране Градске управе Ваљево издато заинтересованом лицу решење о грађевинској дозволи за изградњу производног погона објекта фабрике бетона, при чему је истим решењем признато и својство странкама у поступку, између осталих, и овде тужиоцу, у ком поступку су цењени сви наводи тих лица. Како је поступак доношења решења од 26.12.2016. године, којим је дата сагласност за изградњу објекта фабрике проведен у складу са одредбама тог закона, то су наводи тужбе неосновани, па предлаже Суду да тужбу тужиоца одбије као неосновану, а тужиоца обавезе на плаћање трошкова управног спора које је определио за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара по АТ и за таксу на одговор на тужбу по ТТ.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 16.06.2022. године. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије”, број 111/09), у одсуству уредно позваних странака, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

Према стању у списима предмета и образложењу оспореног решења тужени је, поступајући по захтеву носиоца пројекта овде заинтересованог лица Б.Б. д.о.о. ..., за добијање сагласности на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта ближе наведеног у диспозитиву оспореног решења, организовао презентацију и спровео јавну расправу о Студији. Према наводима из решења, у току јавне расправе и јавног увида, евидентирано је интересовање јавности и достављено је више писаних примедби од стране заинтересоване јавности, а све примедбе и мишљења су у списима предмета. Даље наводи да је на основу члана 22. Закона о процени утицаја на животну средину, надлежни орган решењем број 112-290/16-07 од 09.08.2016. године, образовао Техничку комисију за оцену Студије о процени утицаја на животну средину предметног пројекта и у складу са чланом 22а Закона о процени утицаја на животну средину, надлежни орган је Техничкој комисији доставио на разматрање предметну Студију, а по завршеном јавном увиду, односно презентацији и јавној расправи и записник са јавне расправе и све достављене коментаре, мишљења и примедбе достављене од заинтересоване јавности и појединаца. Техничка комисија је у складу са чланом 23. Закона о процени утицаја на животну средину, након разматрања Студије носиоцу пројекта упутила захтев за допуну и измену Студије, а носилац пројекта је поступивши по захтеву доставио допуњену и измењену Студију, а након достављања такве Студије и након прекида поступка због прибављања водних услова и достављања Студије од стране инвеститора уз захтев за наставак поступка, Техничка комисија је на седници од 22.12.2016. године, донела одлуку да предложи давање сагласности на предметну Студију. Техничка комисија је надлежном органу доставила Извештај од 22.12.2016. године, са оценом Студије о процени утицаја и предлогом одлуке за давање сагласности. Техничка комисија је у Извештају констатовала да је Студија израђена у складу са одредбама Закона о процени утицаја на животну средину („Службени гласник РС”, бр. 135/04 и 36/09) и да садржи све елементе предвиђене Правилником о садржини Студије о процени утицаја на животну средину („Службени гласник РС”, бр. 69/05), да су Студијом адекватно предвиђене мере за спречавање, смањење и отклањање могућих штетних утицаја Пројекта на стање животне средине на локацији и ближој околини, а у завршном делу је предложила надлежном органу да донесе решење о давању сагласности на Студију, а носиоцу пројекта је дата обавеза ближе наведена у диспозитиву оспореног решења, као и да сагласност на Студију подразумева само за активности при редовном раду предметног пројекта, под условом да исти не угрожава елементе животне средине изнад прописаних граничних вредности. Наводећи одредбу члана 24. наведеног закона, тужени је одлучио као у диспозитиву решења и навео да је у складу са чланом 107. став 4. ЗУП-а о трошковима поступка донео посебан закључак.

Одредбама члана 24. Закона о процени утицаја на животну средину („Службени гласник Републике Србије”, бр. 135/04 и 36/09), прописано је да надлежни орган доноси одлуку о давању сагласности на студију о процени утицаја или о одбијању захтева за давање сагласности на студију о процени утицаја, на основу спроведеног поступка и извештаја техничке комисије и доставља носиоцу пројекта у року од десет дана од дана пријема извештаја (став 1). Одлуком о давању сагласности на студију о процени утицаја утврђују се нарочито услови и мере за спречавање, смањење и отклањање штетних утицаја на животну средину (став 2). Одлуку из става 1. овог члана надлежни орган доставља надлежном инспектору за заштиту животне средине (став 3).

Чланом 20. истог закона прописано је да надлежни орган обезбеђује јавни увид, организује презентацију и спроводи јавну расправу о студији о процени утицаја (став 1). Надлежни орган у року од седам дана од дана пријема захтева за давање сагласности на студију о процени утицаја обавештава носиоца пројекта, заинтересоване органе и организације и јавност о времену и месту јавног увида, јавне презентације, као и јавне расправе о студији о процени утицаја (став 2). Чланом 22. став 1. истог закона прописано је да надлежни орган најкасније у року од десет дана од дана пријема захтева за сагласност образује техничку комисију за оцену студије о процени утицаја. Чланом 22а прописано је да надлежни орган доставља студију о процени утицаја техничкој комисији у року од три дана од дана њеног образовања (став 1). По завршеном јавном увиду, односно јавној презентацији и јавној расправи, надлежни орган у року од три дана доставља техничкој комисији извештај са прегледом мишљења заинтересованих органа и организација и заинтересоване јавности (став 2). Чланом 23. којим се уређује поступак оцене студије о процени утицаја, прописано је да техничка комисија испитује студију о процени утицаја, разматра извештај са систематизованим прегледом мишљења заинтересованих органа и организација и заинтересоване јавности и оцењује подобност предвиђених мера за спречавање, смањење и отклањање могућих штетних утицаја пројекта на стање животне средине на локацији и ближој околини, у току извођења пројекта, рада пројекта, у случају удеса и по престанку рада пројекта (став 1). На предлог техничке комисије, надлежни орган може захтевати од носиоца пројекта да у одређеном року изврши измене и допуне у достављеној студији о процени утицаја (став 3). Техничка комисија дужна је да извештај са оценом студије о процени утицаја и предлогом одлуке достави надлежном органу најкасније у року од 30 дана од дана пријема студије о процени утицаја од надлежног органа (став 5). Рок из става 5. овог члана не тече за време остављено носиоцу пројекта за измене и допуне студије о процени утицаја (став 6).

Имајући у виду наведено чињенично и правно стање, оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да је исто донето без повреда правила поступка који је спроведен у складу са процесним законом, применом релевантног материјалног права и засновано на правилно утврђеном чињеничном стању. По оцени Суда, у поступку који је претходио доношењу оспореног решења којим се даје сагласност на Студију о процени утицаја на животну средину пројекта: Изградња производног објекта – фабрике бетона на кат.парцели ... КО Ваљево, коју је израдио „В.В.” д.о.о. ... (тачка I диспозитива), а којим се потврђује да је наведена Студија урађена у свему према утврђеним нормативима који су прописани Законом о процени утицаја на животну средину („Службени гласник РС”, бр. 135/04 и 36/09) и Правилником о садржини студије о процени утицаја на животну средину („Службени гласник РС”, бр. 69/05), тужени орган је у свему поступио у складу са цитираним одредбама Закона. Наиме, тужени је обезбедио јавни увид, организовао презентацију и спровео јавну расправу о предметној Студији у складу са чланом 20. Закона о процени утицаја на животну средину, образовао техничку комисију, у складу са чланом 22. тог закона и овој комисији доставио студију, а по завршеном јавном увиду, односно презентацији и јавној расправи Записник са одржане расправе и све примедбе, мишљења и коментаре дате од заинтересоване јавности и појединаца у складу са чланом 22а истог Закона. Тужени је на основу члана 24. наведеног закона донео оспорено решење након што је Техничка комисија по спроведеној процедури у

складу са цитираним чланом 23. Закона у којој је прибављена допуњена и измењена Студија и прибављен акт о водним условима, након поновне анализе садржаја допуњене Студије и донете одлуке да предложи давање сагласности, то и учинила и доставила туженом Извештај и предлог одлуке у свему у складу са наведеним чланом 23. Закона. На наведени начин, тужени орган је приликом доношења оспореног решења у свему применио одредбе Закона о процени утицаја на животну средину

Ценећи цитиране наводе тужбе, Суд је нашао да су они без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења и да не могу довести до другачијег одлучивања у овој правној ствари. У погледу навода да нису решени имовински односи у конкретном случају, тужбени наводи су без утицаја на другачије одлучивање јер то питање није предмет оцене туженог у поступку давања сагласности на предметну студију имајући у виду одредбе Закона о процени утицаја на животну средину, као и одредбе члана 2. Правилника о садржини студије о процени утицаја на животну средину („Службени гласник РС”, бр. 69/05) који прописује садржину студије. Ни остали тужбени наводи нису од утицаја на другачије одлучивање. Ово стога што је предмет одлучивања у конкретном случају сагласност на студију утицаја предметног пројекта на животну средину при чему је тужени орган у свему применио одредбе Закона о процени утицаја на животну средину, а према стању у списима предмета према Извештају техничке комисије Студијом су адекватно предвиђене мере за спречавање, смањење и отклањање могућих штетних утицаја Пројекта на стање животне средине на локацији и ближој околини, а носиоцу пројекта је дата обавеза ближе наведена у диспозитиву оспореног решења, те да сагласност на Студију подразумева само за активности при редовном раду предметног пројекта, под условом да исти не угрожава елементе животне средине изнад прописаних граничних вредности, а да се у случају значајнијег неповољног утицаја на животну средину, делатност овог пројекта мора обављати у затвореном простору како је планским документом, а и самом Студијом предвиђена и та могућност. Такође, како је инвеститор у обавези да врши редовна мерења у складу са важећим законским прописима, обавезан је и да води евиденцију о добијеним резултатима, те уколико би мониторингом било утврђено да је угроженост елемената животне средине изнад дозвољених вредности, да је носилац пројекта дужан да примени све мере којима би отклонио штетне утицаје укључујући и могућност да делатност производње бетона обавља у затвореном простору. Према наведеном, по оцени Суда тужилац наводима тужбе није довео у сумњу чињенично стање на основу кога је донето оспорено решење.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде у ставу I.

Разматрајући захтев заинтересованог лица за трошкове спора, Суд је нашао да је заинтересовано лице имао трошкове за састав одговора на тужбу од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара сходно Тар. броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12...37/21), колико је Суд и досудио као у ставу II диспозитива ове пресуде на основу одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и применом одредаба чл. 150, 153. став 1. и члана 154. и члана 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним

споровима. Суд заинтересованом лицу није признао захтеване трошкове за судску таксу на одговор на тужбу јер заинтересовано лице није ни обвезник њеног плаћања сходно Закону о судским таксама („Службени гласник РС”, бр. 28/94 ... 95/18).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.06.2022. године, 8 У 1308/17

Записничар
Немања Вујовић,с.р.

Председник већа - судија
Јелица Пајовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ